

a zákonům, i vážnost a čest svého stavu. Vždyť, jak správně uvádí napařený nález, nesrovnává se se ctí a vážností stavu, by advokát ve věcech týkajících se jeho oboru, pro které platí za odborníka (§ 1299 obč. zák.), vyjednával k vůli poučení s agentem třebaš úředně ustanoveným a dal se jím dokonce poučovati a svěřil mu i určité výkonu toho způsobu, jak bylo zjištěno. Za tohoto stavu věci jest pro posouzení viny obviněného bez významu, zda mu byl Viktor W., jak odvolání tvrdí, doporučen advokátem Dr A-em, a že obviněný předložil plné moci věřitelů veřejně před soudcem řídicím jednání a před advokáty jednání přítomnými, najmě před zástupcem advokátní komory Dr. V-ým. Odvolání obviněného co do viny není důvodné a nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 117 dis.

Jde o přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, urazil-li advokát svého klienta v dopise a uzavřel-li s ním smlouvu, že mu bude účtovat v obyčejných saldovkách pro případ, že pohledávka nebude vydobyta, jen hotová vydání.

(Rozh. ze dne 25. června 1930, Ds II 4/30).

Kárná rada moravské advokátní komory uznala obviněného vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že v korespondenci se svým klientem Adolfem O-em v M. O., najmě v dopisu ze dne 17. září 1927 použil urážlivých výrazů a, že převzav zastupování Adolfa O-a v M. O. s ním předem ujednal, že se při vymáhání pohledávek spokojí v případech bezvýsledných jen s náhradou hotových vydání a s hrazením jen určitého peníze za režii.

D ů v o d y :

Kárná rada pokládá na základě oznámení Adolfa O-a, předložené korespondence s Adolfem O-em, najmě dopisu obviněného ze dne 17./9. 1927 a jeho vyjádření, že zastupoval Adolfa O-a v různých věcech, najmě i ve sporu a manželů U-ovými, a že vedl také proti nim exekuci a že došlo mezi Adolfem O. a obviněným k nedorozumění o pokračování v exekuci a že pak došlo mezi oběma k výměně názorů v dopisech a že obviněný končil svůj dopis v této věci ze dne 17. září 1927, zaslaný Adolfu O-ovi těmito slovy: »Váš tón odmítám a divím se, že se Vám líbí psáti způsobem, za který by se styděl obyčejný dřevařský pacholek«. Kárná rada uznává sice, že obviněný mohl býti vyřizováním věci proti manželům U-ovým s Adolfem O-em pro způsob jeho dopisování a pro různé narážky uveden do rozčilení, avšak dospěla k přesvědčení, že obviněný byl povinen v korespondenci se svým klientem zachovati vždy slušný tón a nesměl se dáti strhnouti k tomu, by svého klienta v dopise urážel. Kárná rada shledala v tom, že obviněný končil jeden z dopisů oněmi slovy, které byly hrubou urážkou jeho klienta Adolfa O-a, přečina

porušení cti a vážnosti stavu, to tím více, an Adolf O. jistě dopis více osobám ukazoval, čímž se urážlivý způsob obviněného proti jeho klientu stal veřejnosti známý.

Na základě soudních spisů krajského soudu v Mor. Ostravě, kterýmžto sporem domáhal se obviněný na Adolfu O-ovi nedoplatku útrat 15.337 Kč, na základě oznámení Adolfa O-a ze dne 26. listopadu 1927 advokátní komoře, na základě zodpovídání se obviněného a přísedního výslechu Adolfa O-a ze dne 13. prosince 1928 vzala kárná rada za prokázáno, že mezi obviněným a Adolfem O-em byla dojednána úmluva, že obviněný bude účtovat za zastupování O-a proti jeho klientům v obyčejných saldovkách, pro případ, že pohledávka nebude vydobyta, jen hotová vydání nebo nanejvýš nějaký příplatek na režii. Kárná rada shledala i v tomto jednání obviněného skutkovou povahu přečinu porušení cti a vážnosti stavu. Nemůže býti sporu c tom, že jest povinností advokáta, by dodržoval zákonem mu dané předpisy, najmě by dodržoval tarifní položky, stanovící minimální odměnu za jednotlivé práce. Kdyby existovaly a byly přípustné podobné úmluvy, jimiž advokát předem svým klientům prohlašoval, že bude požadovati v nejnnutnějším případě od svých klientů, když pohledávku nevydobude, jen hotová vydání, nebo snad jen nějaký příspěvek na režii, vedlo by toto jednání nesporně k nekalé soutěži. Jen ti, kdož by takto vystupovali, mohli by existovati a ohrozili by, ne-li úplně znemožnili existenci ostatních advokátů, kteří by požadovali od svých klientů takové odměny, které jim podle zákona patří. Takové úmluvy by musely vésti k náproště demoralisaci advokátského stavu. To, že námitky Adolfa O-a v tomto směru byly veřejně u soudu pronášeny, mělo v zápětí, že byla čest a vážnost stavu advokátského zlehčena, an obviněný jako příslušník advokátského stavu onu úmluvu se svým klientem před převzetím zastupování dojednal.

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v sedění neveřejném odvolání obviněného z onoho nálezu.

D ů v o d y:

Odvolání obviněného v otázce viny není důvodným; odvolací soud shledává správným názor kárné rady, že obviněný, i když mohl býti způsobem dopisování a různými narážkami svého klienta Adolfa O-a uveden v rozčilení, přece neměl právo, dáti se strhnouti v korespondenci s tímto klientem k tomu, by ho hrubě urážel tak, jak kárná rada v napadeném nálezu uvedla. Jest přisvědčiti názoru kárné rady, že se obviněný provinil proti cti a vážnosti stavu i, kdyby nebyl správným, jak odvolatel tvrdí, předpoklad kárné rady, že Adolf O. jistě ukázal obsah dopisu více osobám a že se urážlivý způsob psaní obviněného jeho klientovi stal veřejnosti známým. Čest a vážnost stavu advokátního vyžaduje, by se advokát za všech okolností zachoval ke svému klientovi tak, by se nemohl cítiti na cti uražen, tedy i v případě, že jednání to nevyjde na veřejnost. I takové jednání jest o sobě způsobilé, by bylo uraženým;

klientem generalisováno a tím čest a vážnost celého stavu poškozena. Tvrzení odvolatelovo, že měl právo kritisovati neslušný postup svého klienta v korespondenci, jest správné, leč v souzeném případě nejde o přípustnou kritiku neslušného postupu klientova, ana se kritika zvrhla v hrubou urážku na cti. Odvolání obviněného není proto v tomto směru odůvodněným.

Ohledně přečinu proti cti a vážnosti stavu spáchaného ujednáním o účtování výloh zastupování, kárnou radou v kárném nálezu zjištěným, nejsou vývody odvolání způsobilé, by seslabily nebo vyvrátily důvody napadeného nálezu pro názor kárné rady, že i v tomto směru jde o přečin proti cti a vážnosti stavu. Soud odvolací, shledávaje názor kárné rady i v tomto směru správným, poukazuje odvolatele na případné důvody kárného nálezu, k nimž nemá co by dodal. Není proto odvolání obviněného v otázce viny ani v tomto směru opodstatněno.

Čís. 118 dis.

Horlivost v zastupování podle § 9 adv. ř. vyžaduje, by advokát, který byl podle § 28 písm. i) adv. ř. a se zvláštním zřetelem k předpisu čl. 10 odst. 3 vl. nař. ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. ustanoven zástupcem chudé strany německé národnosti a jest úplně znalý i státního jazyka, i jazyka, jímž mluví zastoupený jako příslušník národní menšiny, — použil znalosti menšinového jazyka ve prospěch svého chudého klienta.

Jde o přečin porušení povinnosti povolání, odepřel-li advokát, ustanovený ex offio zástupcem chudé strany, podati žalobu a tím zastoupení chudé strany, ač byl k tomu advokátní komorou opětovně vyzván a bylo mu to nařízeno.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1930, Ds I 24/30).

K á r n á r a d a pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách uznala obviněného vinným kárným přečinem porušení povinnosti povolání, jehož se dopustil tím, že, byv ustanoven zástupcem chudé strany ex offio, odepřel podání žaloby a tím zastoupení chudé strany přes opětovné vyzvání a nařízení komory.

D ů v o d y:

Kárná rada vzala na základě spisů výboru advokátní komory a doznání obviněného za zjištěnou a prokázanou tuto skutkovou podstatu. Dekretem vrchního zemského soudu v Praze ze dne 12. prosince 1928 byl obviněný ustanoven zástupcem chudých Isáku L-ovi v zamýšlené jeho právní rozepři proti československému státu o náhradu škody v syndikátním řízení. Obviněný podáním ze dne 27. prosince 1928 žádal výbor komory o ustanovení jiného advokáta »k sestavení žaloby« z důvodu, že strana neumí ani slova česky a že mu nelze sepsati informaci, an jako advokát v Praze není povinen ovládati německý jazyk a nemůže býti nucen, by s kýmkoliv ve věcech úředních jednal německy. Isák L. podal